Αστεία πράγματα με σοβαρές συνέπειες (Πρωτοπρ. Θωμάς Βαμβίνης)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 26 Σεπτεμβρίου, 2022

Πρίν ἀπό τήν ἔναρξη τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους, ἡ Ἀρχή Προστασίας Δεδομένων Προσωπικοῦ Χαρακτήρα (ἀνεξάρτητη γνωμοδοτική ἀρχή) ἐπενέβη σέ θέματα ἐκπαιδευτικά, ἐπανακαθορίζοντας τίς προϋποθέσεις πού πρέπει νά ἰσχύουν, ὥστε ἕνας μαθητής νά ζητήση **ἀπαλλαγή ἀπό τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν**. Ἐπεξέτεινε τήν δυνατότητα ἀπαλλαγῆς καί στούς μαθητές πού εἶναι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, θεωρώντας ὅτι δέν πρέπει νά περιορίζεται ἡ ἀπαλλαγή μόνον στούς λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως, ἀλλά νά δίνεται γενικά γιά λόγους συνειδήσεως.

Ἡ ἀπόφαση τῆς ἐν λόγω Ἀρχῆς, πού ἦρθε ὡς **ἀπόκλιση** ἀπὸ σχετικά **πρόσφατη ἀπόφαση τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας**, δείχνει καθαρά ὅτι **τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν βρέθηκε πάλι στό στόχαστρο αὐτῶν πού δέν ἀνέχονται τήν πληροφόρηση τῶν νέων Ἑλλήνων γιά θέματα θεολογικά, καθώς καί γιά θέματα Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, σημαντικό μέρος τῆς ὁποίας εἶναι στήν πραγματικότητα κλάδος καί τῆς ἐθνικῆς μας ἱστορίας**. Θεωροῦν ὅτι τό περιεχόμενο τοῦ μαθήματος αὐτοῦ εἶναι κατηχητικό, ἐνῶ εἶναι σαφῶς γνωσιολογικό, θρησκειολογικὸ καὶ πολιτιστικό. Κατήχηση καί ποιμαντική ἀσκεῖ ἡ Ἐκκλησία μέ τούς ποιμένες της.

Γιά τήν ἐπιτυχία τῆς **ὑποβάθμισης τοῦ θεολογικοῦ μαθήματος στά Ἑλληνικά Σχολεῖα** κατασκευάζονται κατά καιρούς διάφορα προσχήματα, ὥστε εἰ δυνατόν νά ἀκυρωθῆ στήν πράξη ἡ συνταγματικά κατωχυρωμένη καλλιέργεια καί **ἀνάπτυξη τῆς «θρησκευτικῆς συνειδήσεως» τῶν μαθητῶν**. **Ἐνοχλεῖ ὁρισμένους ὄχι μόνον ἡ καλλιέργεια τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, ἀλλά καί ἡ ἀναφορά σέ «θρησκευτική συνείδηση»**. Γι’ αὐτό ἡ αἴτηση ἀπαλλαγῆς ἀπό τό μάθημα τῶν θρησκευτικῶν, σύμφωνα μέ τήν γνώμη τῆς Ἀρχῆς Προστασίας Δεδομένων Προσωπικοῦ Χαρακτήρα, πρέπει νά γίνεται ἀδιακρίτως γιά λόγους συνειδήσεως, ὥστε νά μποροῦν νά ζητήσουν ἀπαλλαγή ὅλοι οἱ μαθητές, καί ὄχι μόνον οἱ ἑτερόδοξοι, ἑτερόθρησκοι καί οἱ ἄθεοι, γιά νά μή στοχοποιοῦνται ὡς μή ὀρθόδοξοι αὐτοί πού ζητοῦν ἀπαλλαγή. Δηλαδή, γιά νά λέγονται τά πράγματα μέ τό ὄνομά τους, ζητοῦν ἀπό τό Κράτος νά ἀποδεχθῆ ὅτι ζοῦμε σέ μιά χώρα μέ λειψή δημοκρατία, ὅπου οἱ θρησκευτικές ἤ ἀντιθρησκευτικές πεποιθήσεις εἶναι ἤ μποροῦν νὰ γίνουν αἰτία διωγμοῦ καί περιθωριοποίησης.

Δέν θά μποῦμε στήν νομική διελκυνστίδα ἀνάμεσα στό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας καί στήν Ἀρχή Προστασίας Δεδομένων Προσωπικοῦ Χαρακτήρα. Ἡ ἀνάλυση τῶν ἀλλεπάλληλων ἀποφάσεών τους εἶναι ὑπόθεση τῶν ἔμπειρων νομικῶν. Τό Ὑπουργεῖο Παιδείας πάντως δεσμεύεται μόνον ἀπό τίς ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ὅπως μὲ συνέπεια ἤδη ἔχει πράξει σὲ σχετικὲς ἐγκυκλίους του.

Στήν συνέχεια τῶν σχολιασμῶν μας θά διατυπώσουμε, μέ μιά μικρή ἀνάλυση, δύο παρατηρήσεις, ἔχοντας ὡς ἀφετηρία τό ἐρώτημα: **Γιατί ὑπάρχει τόσο μεγάλη «εὐαισθησία» γιά τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν;**

Ἡ πρώτη παρατήρηση εἶναι ὅτι **ἡ ἀποδυνάμωση τοῦ θεολογικοῦ μαθήματος ἐπιχειρεῖται μέ προφάσεις, οἱ ὁποῖες εἶναι ἐμπνευσμένες ἀπό τό διαλυτικό πνεῦμα τῆς κατ' εὐφημισμόν «πολιτικῆς ὀρθότητας».** Γίνεται λόγος γιά στοχοποίηση τῶν μή ὀρθοδόξων μαθητῶν ὥστε νά κινηθῆ ὅλο τό νομικό ὁπλοστάσιο τῆς «πολιτικῆς ὀρθότητας» στοχεύοντας θεσμούς καί μαθήματα πού δῆθεν στοχοποιοῦν μαθητές.

Γιά συνοπτική ἐνημέρωση ἀναφέρουμε, ὅτι **ὡς «πολιτική ὀρθότητα» θεωρεῖται ἡ ἀποφυγή ἐκφράσεων ἤ ἐνεργειῶν πού πιστεύεται ὅτι ἀποκλείουν, περιθωριοποιοῦν ἤ προσβάλλουν ὁμάδες ἀνθρώπων πού μειονεκτοῦν κοινωνικά ἤ γίνονται διακρίσεις εἰς βάρος τους**.

Διαπιστώνεται ὅμως ἐκφυλισμός καί ἐκτροπή αὐτῆς τῆς κίνησης πρός μιά μορφή ἐλέγχου τῆς σκέψης πού ἀπειλεῖ τήν ἐλευθερία τῆς ἔκφρασης, ἐπιβάλλοντας συμμόρφωση στίς ἀπαιτήσεις μικρῶν ἀλλά δυναμικῶν ὁμάδων πίεσης. Ὁ Οὐμπέρτο Ἔκο θεωροῦσε ὅτι **ἡ «πολιτική ὀρθότητα» τείνει νά ἐξελιχθῆ σέ νέας μορφῆς φονταμενταλισμό**. (Βικιπαίδεια)

Ὑπάρχει τέτοια **ὑπερευαισθησία** καί **ὑπερπροστασία**, μέ τήν βοήθεια πρόσφατων νόμων, σέ ἀνθρώπους πού θεωρεῖται ὅτι «μειονεκτοῦν κοινωνικά», ὥστε **ὁποιαδήποτε κριτική εἰς βάρος τους νά φαλκιδεύεται ἀπό μιά λογοκρισία στίς λέξεις πού χρησιμοποιοῦνται, σέ σημεῖο πού νά γίνεται πλέον λόγος στίς σύγχρονες δυτικές δημοκρατίες γιά «"ἀθωοποίηση" τῆς λογοκρισίας»** (Δ. Ζούβελου).

Εἶναι χαρακτηριστικός ὁ ἀκόλουθος σχολιασμός γιά τήν **ἐνοχοποίηση κάθε κριτικῆς**: «Στά ἐρείπια τοῦ συνθήματος "ἐλευθερία, ἰσότητα, ἀδελφοσύνη" ἀναβιώνει ἐκ νέου μιά "πολιτισμένη" προσομοίωση τῆς ἐποχῆς τοῦ Τρόμου,**ἐκεῖ πού ὅλοι εἴμαστε δυνάμει κατηγορούμενοι, ἄν ὄχι καί a priori ἔνοχοι** . Πλέον, καί αὐτό εἶναι τό ἀνησυχητικό, ἔχουμε φτάσει στό σημεῖο ὅπου **τό τεκμήριο τῆς ἀθωότητας ὑπονομεύεται καί ἡ γενίκευση τοῦ κατηγορητηρίου πού ἀποδίδεται εἰς τό ὄνομα τῆς ὀρθότητας ἀντανακλᾶ ὄχι τόν κόσμο τῶν**

πράξεων ἀλλά τῶν ἀφηρημένων ἰδεῶν» (Ν. Γκιμπιρίτης).

Μέσα σ’ αὐτό τό κλίμα τῆς «πολιτικῆς ὀρθότητας» ὑπάρχει μιά γενικευμένη **τάση πρός ἀπόρριψη κάθε παράδοσης, κάθε κοινωνικοῦ κριτηρίου, κάθε ἠθικῆς ἀρχῆς**, ὄχι μόνο τῶν κανόνων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς ἤ γενικά τῆς θρησκευτικῆς πίστης, ἀλλά **γενικά κάθε ἠθικά δεσμευτικῆς ἀρχῆς καί κάθε κριτηρίου**. Καί φυσικά τά πράγματα φθάνουν σέ ἀκρότητες, πού ἄν δέν εἶχαν σοβαρές νομικές ἐπιπτώσεις, κάποια ἀπό αὐτά θά ἔμεναν ἁπλά στήν περιοχή τοῦ ἀστείου.

Θά φέρουμε ἕνα παράδειγμα γιά νά γίνη φανερό αὐτό πού εἴπαμε. Θά δοῦμε πῶς προωθεῖται τό πνεῦμα τῆς «πολιτικῆς ὀρθότητας» στήν παιδεία πού παρέχεται στά παιδιά προσχολικῆς ἡλικίας.

Παίρνουμε ἀπό τό διαδίκτυο ὑλικό ἀπό μάθημα τοῦ Τμήματος Ἐκπαίδευσης καί Ἀγωγῆς στήν Προσχολική Ἡλικία τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, πού ἔχει τίτλο: «Πολιτική ὀρθότητα καί παιδική λογοτεχνία» (Ἀγγελική Γιαννικοπούλου).

Γιά νά συνηθίζουν τά παιδιά, ἀπό πολύ μικρά νά ζοῦν καί νά στοχάζονται μέσα στό κλίμα τῆς «πολιτικῆς ὀρθότητας» πρέπει νά ἀλλάξουν παραδοσιακά παιδικά τραγούδια, ὅπως: «*Στραβός βελόνα γύρευε μέσα σέ ἀχυρώνα / καί ὁ κουφός τοῦ ἔλεγε τήν ἄκουσα πού ἐβρόντα*» καί νά τροποποιηθοῦν τίτλοι παραδοσιακῶν παραμυθιῶν, ὅπως ὁ Κοντορεβυθούλης, ἡ Πεντάμορφη καί τό Τέρας, ὁ Ἀλή Μπαμπάς καί οἱ 40 κλέφτες. Δέν ἐπιτρέπονται στό λεξιλόγιο τῆς «πολιτικῆς ὀρθότητος» λέξεις πού μειώνουν ἀνθρώπους, ὅπως στραβός, κουφός, κοντορεβυθούλης, τέρας, κλέφτης.

Ἄς δοῦμε πῶς προτείνεται ὅτι μποροῦν, στό πνεῦμα τῆς «πολιτικῆς ὀρθότητας», νά τροποποιηθοῦν οἱ τίτλοι τῶν παραμυθιῶν πού ἀναφέραμε:

Ἡ Πεντάμορφη καί τό τέρας: Ἡ Ὡραία, ἐξωτερικά, καί ὁ Ὡραῖος, ἐσωτερικά. Ὁ Κοντορεβιθούλης: Τό ἀγόρι πού χωροῦσε παντοῦ. Ὁ Ἀλή Μπαμπάς καί οἱ 40 κλέφτες: Ὁ Ἀλή Μπαμπάς καί οἱ 40 πού νόμιζαν ὅτι ὅλα εἶναι ὅλων.

Ἀναφέρουμε καί τήν ἀντικατάσταση κάποιων ἀκόμη μειωτικῶν λέξεων μέ εὐγενέστερες περιγραφές τους:

Ζητιάνος: πρόσωπο πού αἰτεῖ ἰδιωτική χρηματοδότηση. Πρωτόγονος: ἄνθρωπος μέ διαφορετική κουλτούρα. Ἀμόρφωτος: ὁ χωρίς συμβατική ἐκπαίδευση. Κανιβαλισμός: ἐνδοφυλετική βρώση. Ἄστεγος: ἄτομο μέ εὐέλικτη κατοικία. Ἄνεργος: ἐπαγγελματικά ἀδέσμευτος. Ἀνήθικος: ἄτομο μέ προσωπικό, μή παραδοσιακό, σύστημα ἀξιῶν. (Περισσότερα στόν σύνδεσμο: http://opencourses.uoa.gr/courses/ECD3/).

Τά παραπάνω μπορεῖ νά μοιάζουν μέ ἀστεῖο παιδικό παιχνίδι, ὅμως τά πράγματα

εἶναι πολύ σοβαρά.

Ἡ δεύτερη παρατήρηση πού ἔχουμε νά κάνουμε ἀφορᾶ γενικά τήν κλασική παιδεία. Ἐμεῖς στήν Ἑλλάδα βλέπουμε τήν πολεμική ἀπό ὁρισμένους ἐναντίον τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν. Μέ τά ἴδια κριτήρια τῆς «πολιτικῆς ὀρθότητας» διεθνῶς **ἐπιχειρεῖται ἡ ἀποβολή ἀπό τήν ἐκπαίδευση τῶν κλασικῶν συγγραφέων** , ὅπως ὁ Ὅμηρος ἤ ὁ νεώτερός του δυτικός, ὁ Σαίξπηρ. Βρίσκουν στά ἔργα τους βία καί περιγραφές πού δέν συμφωνοῦν μέ τό πνεῦμα τῆς «πολιτικῆς ὀρθότητας».

Εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι συγγραφεῖς καί κείμενα πού φεύγουν ἔξω ἀπό τό ἀσφυκτικό πλαίσιο τῆς νέας πολιτικῆς νοοτροπίας ἀποβάλλονται καί δέν μελετῶνται. Εἶναι μιά μορφή καταδίκης καί ἀπαγόρευσης κάποιων ἔργων καί μάλιστα κλασικῶν. **Εἶναι μιά ἐκκολαπτόμενη κοσμική ἱερά ἐξέταση**.

Μέσα σ’ αὐτό τό πολιτιστικό κλίμα ὁρισμένοι πού ὑπερηφανεύονται γιά τήν «ἑλληνική» παιδεία τους, τήν ὁποία θεωροῦν ὅτι κατέστρεψε ὁ Χριστιανισμός, κατηγοροῦν τούς Χριστιανούς ὡς σκοταδιστές φέρνοντας ὡς παράδειγμα τό Συνοδικό τῆς Ὀρθοδοξίας, στό ὁποῖο ἕνα ἀπό τά ἀναθέματα ἀφορᾶ: «*Τοῖς τά ἑλληνικά δεξιοῦσι μαθήματα καί μή διά παίδευσιν μόνον ταῦτα παιδευομένοις ἀλλά καί ταῖς δόξαις αὐτῶν ταῖς ματαίαις ἑπομένοις καί ὡς ἀληθέσι πιστεύουσι, καί οὕτως αὐταῖς ὡς τό βέβαιον ἐχούσαις ἐγκειμένοις, ὥστε καί ἑτέρους, ποτέ μέν λάθρα ποτέ δέ φανερῶς ἐνάγειν αὐταῖς καί διδάσκειν ἀνενδοιάστως*».

Δέν προσέχουν τί φῶς καί τί ἐλευθερία ὑπάρχει σέ αὐτό τό ἀνάθεμα. Οἱ Χριστιανοί εἶχαν καί ἔχουν τήν ἐλευθερία νά διαβάζουν ὅλα τά βιβλία «*διά παίδευσιν*». Δέν ἀποβάλλεται κανένα βιβλίο ἀπό τήν μελέτη. Κρίνονται ὅμως πολλές ἀπό τίς ἀπόψεις τους ὡς μάταιες, δηλαδή, φαντασιώδεις, μή ἀληθινές. Ἀπό αὐτές θέλει νά προφυλάξη τούς Χριστιανούς ἡ Ἐκκλησία. **Μελετώντας προσέξτε μή θεωρήσετε τήν πλάνη ὡς ἀλήθεια καί τήν διδάξετε καί σέ ἄλλους**.

Στίς μέρες μας κάποιοι κοσμικοί ἱεροεξεταστές δέν «ἐπιτρέπουν» τήν μελέτη κλασικῶν συγγραφέων οὔτε διά παίδευσιν. Περιορίζουν τήν μελέτη μόνο στά ἔργα πού συμφωνοῦν μέ τίς ἀπόψεις τους. **Αὐτό δέν εἶναι σκοταδισμός;**

Καί κλείνουμε: **Γιατί ἆραγε κάποιοι μαχητικοί ἄθεοι (αὐτοί κυρίως πολεμοῦν τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν στά Σχολεῖα) δέν θέλουν τά παιδιά τους νά μάθουν κάποια ἀπό τά στοιχεῖα τῆς Ὀρθόδοξης Θεολογίας διά «παίδευσιν μόνον», ὥστε νά ξέρουν τί ἀπορρίπτουν οἱ γονεῖς τους καί τί πιθανῶς θά ἀπορρίψουν καί αὐτά; Αὐτός ὁ ἀποκλεισμός ἀπό τήν θεολογική πληροφόρηση δέν εἶναι σκοταδισμός;**

(Πηγή: parembasis.gr)